

Spíš naopak, řekl bych. Zvláštní je, že to změnilo lidi kolem mě – jsou výrazně opatrnější. Někteří dokonce přestali sbírat houby úplně, když pořád dokola poslouchají, jak mi někdo volá a já se ptám: „Kolik už zvracel? A má velký průjem?“ Dokud mě neznali, vesele si na houbách pochutnávali. Spokojeně si žili ve své nevědomosti. Já jsem možná opatrnější v tom, že se vůbec netoužím otrávit chronicky. Nesbíráám houby na skládkách nebo tady na Karlově náměstí, kde se venčí psi a kolem jezdí tisíce aut. Tam bych houbu nesebral, ani kdyby to byl hřib jak vymalovaný.

Přemýšlel jste někdy o tom, proč vlastně jedy v přírodě jsou? Kvůli predátorům to asi nebude, když jedovaté houby bez problému ožirají slimáci...

S největší pravděpodobností jde o nějakou ochranu, v přírodě má všechno smysl. Ale musíme si uvědomit, že jedy, o kterých mluvíme, působí často jen na nás, Homo sapiens, na savce. Pro jiné živočišné druhy to jed vůbec není, nepůsobí na ně.

Takže nám příroda dává najevo, že nejsme pány světa?

Například. Je to celé zvláštní, protože toxiny jsou vlastně vedlejší produkty metabolismu, houba nebo rostlina by se bez nich bez problému obešly. Tak proč tam ten jed je? To nikdo neví. Jedy zkrátka k přírodě patří a my se s nimi musíme naučit žít. A když už víme, že je něco jedovaté, už nám to někdo řekl nebo je to někde napsáno, tak je třeba se tomu vyhnout. Neboť mnohem víc toho ještě nevíme. ●

Hadovka smrdutá vypadá falicky, ale afrodiziakum to není. Stará houba silně zapáchá, mladá je ale (na kmínu) „delikatesa nad delikatesy“.